

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **D. V. N.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Vítkem, advokátem se sídlem v Praze, Bartoškova 22, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2003, č. j. 36 Az 98/2003 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 5. 2002, č. j. OAM-2280/VL-10-05-2002 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb. žádost stěžovatele o udělení azylu, neboť v průběhu správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu ve snaze o legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky, aby mohl žít společně se svou přítelkyní. Současně bylo vysloveno, že azyl podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu se stěžovateli neuděluje a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2003, č. j. 36 Az 98/2003 – 25, bylo řízení o žalobě zastaveno podle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť tak stanoví ustanovení § 33 zákona č. 519/2002 Sb., když po dobu 90 dnů nelze zjistit pobyt žalobce.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že nesouhlasí se zastavením řízení především proto, že již má nájemní smlouvu na pobyt v České republice. Dále se neuskutečnil pohovor podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o azylu. Přesto, že si je vědom fixního doručení předvolání k pohovoru, oprávněně se domnívá, že kdyby k pohovoru s pracovníky Ministerstva vnitra došlo, řízení o udělení azylu by řádně pokračovalo a byly by osvětleny skutečnosti, které by vedly k udělení azylu. Stěžovatel se již nehodlá do Vietnamu vrátit. Hodlá požádat o vízum za účelem strpění pobytu podle ustanovení § 78b zákona o azylu. Stěžovatel navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, současně požádal, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen pod písm. a) až e) zmíněného ustanovení. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení, jak je tomu i v daném případě, je podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o zastavení řízení a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který rozhodnutím o zastavení soudního řízení nikterak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale rozhodl o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše uvedeného shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona, podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodoval, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., podle kterého nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu